

связи в смысловых миниатюрах в современном английском языке / В. А. Дмитренко // Вісник Харківськ. нац. ун-ту. Сер. Романо-германська філологія. – 2002. – № 572. – С. 87-93.

2. Богдан В.В. Синтактика, семантика, прагматика англомовних приєднувальних конструкцій і складних речень з підрядним зв'язком : монографія / В. В. Богдан. – Донецьк : «ЛАНДОН-XXI», 2011. – 263с.

3. Проблемы варьирования языковых единиц. Материалы к спецкурсам и спецсеминарам / Авторы сост. И.В. Арнольд и др. – Киев, 1990. – 199 с.

Савчук Олексій,

студент 6 курсу

факультету філології та соціальних комунікацій

Наук. керівник: **Олійник Е.В.**

к. філол. н., доцент (БДПУ)

ДІАЛЕКТИЗМИ ЯК ЛІНГВОСТИЛИСТИЧНІ ОДИНИЦІ

Діалектна лексика залишається важливим об'єктом дослідження в сучасному мовознавстві. За останні роки зібрано фактичний матеріал, проведено аналіз різних шарів лексики українських говорів, однак значна частина словникового складу недостатньо вивчена. Увага до лексичного складу народних говорів посилюється необхідністю більш досконалого дослідження структури словника окремих говірок, його системної організації, розв'язання питання просторового розміщення лексики, взаємовідношень словникового складу різних діалектів.

Грунтовне, всебічне вивчення усіх структурних рівнів українських говорів у сучасній лінгвістиці дедалі виразніше висувається до ряду найбільш актуальних мовознавчих проблем, як у плані фіксації та нагромадження конкретного мовного матеріалу, так і в розв'язанні комплексу теоретичних питань. Недостатня теоретична розробленість цих проблем й обумовлює **актуальність** нашого дослідження.

Мета пропонованої розвідки полягає у викладенні й осмисленні теоретичних засад вивчення діалектизмів у художньому мовленні.

Методи дослідження мотивуються метою, яку поставлено в роботі. Основним обрано метод лінгвістичного опису.

Першими дослідниками діалектів української мови були І. В. Вагилевич, В. М. Ганцов, Ф. Т. Жилко, А. Ю. Кримський, О. Б. Курило, М. О. Максимович, І. Г. Матвіяс, К. П. Михальчук, О. О. Потебня, О. Ф. Шафонський, О. О. Шахматов та інші.

Цілісне вивчення словникового складу новостворених українських говорів можливе тільки з урахуванням системного характеру лексики. Ідея комплексного дослідження лексики, що знайшла своє відображення в працях В. В. Виноградова, М. М. Покровського, О. О. Потебні, Л. В. Щерби, була розвинена в дослідженнях Г. П. Клепікової, В. К. Павела, В. С. Сорбаля, М. І. Толстого, Д. М. Шмельова та інших, послідовно обстоюється в сучасній діалектній лексикології.

З розвитком культурного та освітнього рівня українців, із зростанням інформації, яку одержує людина та з виникненням нових засобів мовного

спілкування відбувається інтенсивне поширення загальнонародної літературної мови. Разом з тим відбувається і процес виходу діалектизмів із активного словника сучасної літературної мови. Вони майже не вживаються в окремих стилях (науковому, діловому та ін.). Використані в художній мові діалектизми чимраз більше звертають на себе увагу, на тлі літературної мови здаються незвичними і від того яскравими. Саме в цьому основна причина того, що вони стилістично досить активні в художній тканині твору, в усній розмовній мові.

Діалекти дають можливість авторові підкреслити територіальне походження персонажів, їх характери, індивідуальні особливості, освіту, розвиток, гумор, дотепність, душевний настрій у момент зображення. А в авторській мові вони використовуються для створення характеру зображуваної місцевості, з метою стилізації мови.

За спостереженнями науковців, незважаючи на унормованість, українська літературна мова на сучасному етапі не перестає вбирати в себе лексичні елементи з народних говорів. У попередні періоди діалектні слова масово входили в літературну мову (безпосередньо з говорів або посередньо внаслідок взаємодії із західноукраїнським різновидом літературної мови). Унаслідок природного, стихійного входження в літературну мову лексичні діалектизми переважно сприймалися як звичайні, стилістично нейтральні слова. У наш час історія входження окремого діалектного слова в літературну мову і закріплення в ній у кожному випадку індивідуальні [2, с. 110].

Висновки. Отже, проблемами діалектології як мовознавчої дисципліни, класифікацією українських говорів займалися багато відомих українських лінгвістів, які зробили вагомий внесок у розвиток цієї лінгвістичної науки. У таких дослідженнях важливо розуміти діалектизм як явище історично мінливе, статус та функції якого в текстах різного часу відрізняються.

ЛІТЕРАТУРА

1. Матвіяс І. Г. Українська мова і її говори / І. Г. Матвіяс. – К. : Наукова думка, 1990. – 168с.
2. Спанатій Л.С. Діалектизми та їх місце в мовному і метамовному дискурсі (на матеріалі роману "Століття Якова" В. Лиса) / Спанатій Л.С. // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"]. Сер. : Філологія. Мовознавство. – 2013. – Т.219, Вип.207. – С.109–112.

Семенюгіна Ірина,

студентка 6 курсу

факультету філології та соціальних комунікацій

Наук. керівник: **Олійник Е.В.**

к. філол. н., доцент (БДПУ)

ПРОСТОРОВО-ОТОТОЖНЮВАЛЬНІ СКЛАДНОПІДРЯДНІ КОНСТРУКЦІЇ В ІСТОРІЇ МОВОЗНАВЧОЇ НАУКИ

Однією з конструкцій у синтаксичній системі складнопідрядного речення, що потребує усвідомлення її граматичної природи й уточнення